

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/411/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116212328
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7116212328.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., I. P. XX, zastúpeného JUDr. Tomášom Čverčkom, advokátom, Košice, ulica Čajakova 5, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 39C/161/2016-184 z 30.6.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1 064,78 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 064,78 € od 18.05.2016 do zaplatenia a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a tiež rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady škody spolu vo výške 28.829,66 € s príslušenstvom s poukazom na nezákonné rozhodnutia orgánu štátu, keď dňa 2.9.2003 Krajským úradom justičnej polície v Košiciach mu bolo vznesené obvinenie a následne bol vzatý na 29 dní do väzby, pričom rozsudkom Okresného súdu Michalovce spisovej značky 15T/53/2009-1981 zo dňa 26.02.2014 bol právoplatne oslobodený spod obžaloby a všetky jeho nároky vyplývajúce z nezákonného rozhodnutia v rámci predbežného prerokovania boli žalovanou zamietnuté. Vzal do úvahy obranu žalovanej, keď Generálna prokuratúra SR namietala, že nie je orgánom konajúcim v danej veci v mene štátu a upozornila, že samotný oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci automaticky neznamená, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi a postup orgánov činných v trestnom konaní boli nezákonné. Zistil, že uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ v Košiciach zo dňa 2.9.2003 bolo voči žalobcovi ako obvinenému začaté trestné stíhanie pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice spáchaný formou spolupáchateľstva a že uznesením Okresného súdu Michalovce sp.zn. 2Tp 110/03 zo dňa 12.9.2003 bol žalobca ako obvinený vzatý do väzby a po uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.10.2003 po zrušení uznesenia bol z väzby prepustený na slobodu. Zistil tiež, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce 15T/53/2009-1981 z dňa 26.02.2014 bol žalobca ako obžalovaný oslobodený spod skutku obžaloby kvalifikovaného ako spolupáchateľstvo trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice, pričom odvolanie okresného prokurátora proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach 4To/65/2014 zo dňa 04.03.2015. Podrobne reprodukoval zistenia vyplývajúce z predložených listinných dôkazov, ako aj obsah vyjadrení a výpovedí žalobcu a tiež svedkov G. P., E. P.P. S. C. P.. Poukázal na znenie § 27b zákona č. 514/2003 Z.z.,

podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008 a citoval ďalej § 1 ods. 1,2, § 2, § 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 10 a § 20 zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ako aj § 11, § 13 ods. 2, 3, § 442 ods. 1, 3, § 443 a § 517 ods. 1,2 Obč.zákonníka a zohľadnil aj znenie článku 8 základných princípov a § 215 ods. 1, ako aj § 470 ods. 1 CSP. Zaoberal sa ďalej povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní splniť si povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť a charakterizoval pojem škody v nadväznosti na zákon č. 58/1969 Zb., ako aj na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Námietku Generálnej prokuratúry SR o tom, že nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu, pokladal za nedôvodnú. Uviedol, že bohatá a ustálená súdna prax systematickým a extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že poškodený čin nespáchal, že trestné konanie proti nemu nemalo byť začaté a nároky na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzujú ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podrobne sa zaoberal jednotlivými nárokmi uplatnenými žalobcom a mal za to, že tento len čiastočne dôkazmi preukázal svoje skutkové tvrdenia a tak len čiastočne uniesol dôkazné bremeno.

3. Nárok žalobcu vo výške 4.000 € uplatnený titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením Krajského úradu justičnej polície v Košiciach zo dňa 2.9.2003 nepovažoval za dôvodný a žalobcovi ho nepriznal pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Nárok si totiž žalobca výslovne uplatnil v zmysle ust. § 13 ods.2 Obč.zákonníka, keď okrem iného argumentoval aj tým, že v trestnom konaní boli orgánmi činnými v trestnom konaní zabezpečené nezákonné dôkazy záznamom telekomunikačnej prevádzky a takto došlo k zásahu do jeho ústavného práva podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR. Objasnil, v akom rozsahu Obč.zákonník v § 11 a § 13 priznáva fyzickej osobe právo na ochranu a dospel k záveru, že podľa týchto ustanovení žalovaná nemôže byť pasívne legitimovaná, nakoľko ona nevydala uznesenie o vznesení obvinenia a nemožno ju stotožňovať s odlišnými subjektami, ako sú súdy, prokuratúra, policajné orgány, masmédiá a iné, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. Žalobcovi nepriznal ani ďalší nárok na náhradu škody vo výške 11.305 € titulom ušlého zisku, keďže tento nárok taktiež preukázaný nebol. Definoval pojem ušlého zisku a uviedol, že aj keď jeho reálnu existenciu nie je možné preukázať, musia byť preukázané také konkrétne skutkové okolnosti tvrdené žalobcom, ktoré pri jeho logickej úvahe vedú k záveru o tom, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti. Zaoberal sa tvrdeniami žalobcu a svedkov týkajúcimi sa ušlého zisku a za nesporné pokladal, že žalobca podnikal na základe živnostenského oprávnenia a v roku 2003 jeho príjem predstavoval 7.003,21 €. To, že v roku 2004 žalobca nemal žiaden príjem je podľa neho len dôsledkom jeho tvrdenia o tom, že rok po prepustení z väzby, čo bolo v októbri 2003) bol práceneschopný a žalobca nepreukázal, aby mal uzavreté nejaké zmluvy s obchodmi, ktoré mal zásobovať a nepreukázal ani to, že jeho obchodní partneri s ním rozviazali zmluvy. Žalobca teda nepreukázal reálnu mieru pravdepodobnosti príjmu aj v období nadchádzajúcom po prepustení z väzby. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vo výške 6.946,17 € ako náhrady za zadržané motorové vozidlo vo výške jeho technického zhodnotenia bol toho názoru, že žalobca nepreukázal ani len samotné zadržanie vozidla, keď podľa samotného žalobcu Aviu požičal v júni v roku 2003 a to bez veľkého technického preukazu, ktorý mu následne bol zaistený pri domovej prehliadke. Zo žalobcom predloženej inventárnej karty hmotného a nehmotného investičného majetku nie je zrejmé zadržanie motorového vozidla a nevyplýva z nej ani uplatňovaná výška škody. Tiež pri uplatňovanej náhrade škody za mobilné telefóny vo výške 1.571,07 € žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď tento nárok odvodzoval od povinnosti uhradiť spoločnosti Orange a.s. sumu 20.555,50 Sk na podklade platobného rozkazu Okresného súdu Košice II 10Ro/666/2005-30. Za nesporné pokladal, že žalobcovi pri domovej prehliadke v rámci trestného konania boli zaistené dva mobilné telefóny, z ktorých jeden mal SIM kartu č. XXXXXXXXXXXXX a druhý číslo XXXXXXXXXXXXX, pričom v návrhu na vydanie platobného rozkazu boli uvedené SIM karty XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a už táto nezrovnalosť nesvedčí o opodstatnenosti nároku. Pri náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu nárok pokladal za čiastočne dôvodný a to čo do sumy 25 € za deň, keď vo väzbe žalobca strávil 29 dní. Poukázal na to, že samotný zákon č. 58/1969 Zb. výslovne neupravuje náhradu za nemajetkovú ujmu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, avšak tento zákon musí byť interpretovaný súhrne s Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a vo väzbe na Ústavu Slovenskej republiky. Bol toho názoru, že je na jeho voľnej úvahe, aby v každom jednotlivom prípade pri zvážení individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy a to s prihliadnutím na povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia

osobnej slobody, ako aj na následky v osobnej sfére poškodeného. Žalobca nepochybne bol stíhaný za trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a niet dôvodu spochybňovať, že väzba na ňom zanechala stopy a pôsobila negatívne. Tieto skutočnosti potvrdili aj svedecké výpovede jeho manželky a oboch synov. Berúc do úvahy všetky relevantné okolnosti prípadu priznal žalobcovi náhradu za nemajetkovú ujmu v dôsledku väzby spolu vo výške 725 €. U nároku na náhradu trov vynaložených na obhajobu počas trestného stíhania za dôvodne uplatnené pokladal trovy za tri úkony právnej pomoci, spolu s režijným paušálom a za tieto úkony priznal odmenu vo výške 314,61 € v zmysle príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Žalobca si v konaní uplatňoval aj náhradu vynaložených nákladov predbežného prejednaní obžaloby vo výške 1.028,57 €, ktoré mu boli vyúčtované jeho advokátom faktúrou č. 160022. Keďže však žalobca nepreukázal skutočnú úhradu tejto sumy advokátovi, ani v tejto časti dôkazné bremeno vzniku škody neunesol. Z priznanej sumy žalobcovi prisúdil aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne a to od 18.5.2016. O trovách konania rozhodol v súlade § 255 ods.1 CSP a žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozsudok v jeho zamietavej časti, ako aj vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo alternatívne ho zmeniť a žalovanú zaviazať zaplatiť mu sumu 28.829,66 € s príslušenstvom. Uplatnil pritom odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Pri nemajetkovej ujme spôsobenej vznesením obvinenia uplatnenej podľa § 11 až 13 Obč.zákonníka za podstatné pokladal, že v trestnom konaní boli orgánmi činnými v trestnom konaní zabezpečené nezákonné dôkazy záznamom telekomunikačnej prevádzky. Dôsledkom preklopenia následkov nezákonného zásahu vyvolaného príkazmi na odpočúvanie a záznam telefonickej prevádzky do uznesenia o vznesení obvinenia bolo, že tieto predmetné príkazy boli jednou z rozhodujúcich spolupôsobiacich príčin, ktoré vyvolali protiprávny zásah do jeho osobnostných práv. Práve žalovaná podľa neho bola priamo zodpovedná za vydanie nezákonných príkazov na odpočúvanie a záznam telefonickej prevádzky a tieto príkazy boli vydané v rámci výkonu súdnej moci priamym predstaviteľom súdnej moci, ako zložky moci štátnej. Za vydanie týchto príkazov na odpočúvanie tak zodpovedá žalovaná a zodpovedá aj za nadväzujúce nezákonné zásahy. Vytkol konajúcemu súdu, že pri odškodnení nemajetkovej ujmy spôsobenej uznesením o vzatí do väzby sa pohyboval na dolnej hranici v sume 25 € za deň väzby a pri odškodňovaní tohto nároku nebolo možné prihliadať na zákon č. 215/2006 Z.z., čo by bolo rektroaktívne. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy preto pokladal za celkom neadekvátnu. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na úhradu ušlého zisku poukazoval na aplikáciu doktríny dôkazného bremena vyplývajúcu aj z teoretickej práce I. C., uverejnenú v Brne. Tým, že súd prvej inštancie trval na predložení zmlúv dokumentujúcich jeho podnikateľskú činnosť sprísnil dôkazné bremeno na objektívne neúnosnú mieru a mal brať do úvahy, že zmluvy mal uzatvorené ústne a že v období bezprostredne po začatí trestného stíhania a po väzbe príjmy mu klesli prakticky na nulu. Už len táto skutočnosť je indikujúcim dôkazom o tom, že sa vyskytla okolnosť narušujúca jeho podnikateľskú činnosť. Na základe predložených dôkazov súd mohol a mal dospieť k poznatkom o tom, že nárok z ušlého zisku je daný a to s pravdepodobnosťou, ktorá je primeraná všetkým relevantným okolnostiam prípadu a povahe veci. Pri nároku na nahradenie trov obhajoby vo výške 1.200 € trval na tom, že v zmysle vyhlášky č. 586/2003 Z.z. mal so svojím advokátom dohodnutú odmenu za poskytovanie úkonov právnej služby, keď v zmysle § 24 ods. 3 citovaného zákona dohodnutá odmena nie je subsidiárnou k tarifnej odmene. Pri škode v podobe nákladov, ktoré vynaložil na trovy predbežného prerokovania návrhu mal za to, že na základe predloženej faktúry bolo normálne a rozumné predpokladať, že k zaplateniu nároku advokáta z jeho strany aj skutočne došlo, no i tak v prílohe odvolania predložil potvrdenie o uhradení faktúry. Trval aj na uplatnenej škode na zadržaných veciach, keď v prípade pripojenia príslušného exekučného spisu by bolo možné urobiť záver o identite príslušných kariet SIM. Vo vzťahu k motorovému vozidlu S. - S. XXF je zrejmé, že v trestnom stíhaní mu bol zaistený technický preukaz a preto toto motorové vozidlo nemohol užívať.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu rozsudok v napadnutom rozsahu pokladala za správny a vydaný po náležitom zistení skutkového stavu a po správnom vyhodnotení dôkazov.

6. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok v napadnutej časti vrátane výroku o

trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

8. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/,e/, f/,g/, h/ CSP, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci .

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia ,s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP .

10. Odvolací súd bral zreteľ aj na to, že rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkové pochody musia byť v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta na dohady a domnienky. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods.2 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydávaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom, prípadne o mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

11. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti má. Odôvodnenie preskúmaného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné. Stranám sporu ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení vyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je obhájiteľné a rozsudok je preskúmateľný.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm e) CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom . Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP nebol naplnený, pretože počas konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k nevykonaniu takých účastníkom navrhnutých dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť. Odvolací súd zdôrazňuje, že samotná okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz navrhnutý stranou sporu, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom, nakoľko súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Žalobca v odvolaní (až na jeden dôkaz - exekučný spis) nekonkretizoval, ktoré ďalšie ním navrhnuté dôkazy neboli vykonané a čo mali osvedčiť. Zároveň je nutné konštatovať, že aj keď by súd prvej inštancie nevykonal nejaký žalobcom navrhovaný dôkaz, odvolací súd má za to, že súd vykonal všetky dôkazy potrebné na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva boli významné. V prípade exekučného spisu z neho mali byť stotožňované sporné SIM karty, avšak ich evidentná rozdielnosť je zrejmá už z nespochybniteľných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Pokiaľ žalobca k odvolaniu priložil potvrdenie peňažného ústavu o realizácii vkladu hotovosti na účet (č.l. 227 spisu), tento má preukazovať finančnú transakciu ešte z 27.6.2016 a takýto dôkaz žalobca mal (a mohol) predložiť ešte v rámci konania pred súdom prvej inštancie a pred ukončením dokazovania.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosť, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočností, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

15. Nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods. 1, 2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo v konaní nevyšli najavo.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak strana sporu oprávnené uplatní nové dôkazné prostriedky v súlade s § 366 CSP a z týchto skutočností vyplynie skutkový stav, ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriacim základ napadnutého rozhodnutia, t.j. je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí.

17. Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Z uvedeného je zrejmé, že zákon pripúšťa skutočnosť alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v prvoinštančnom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Strana sporu zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohol uplatniť, ale neurobil tak v základnom konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd. V zmysle citovaných ustanovení právo tzv. novôt v odvolacom konaní je nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky

procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len v prípadoch uvedených v § 366 CSP .

19. V danom prípade odvolateľ neuviedol v odvolaní žiadne nové prípustné na akceptovateľné dôkazy, t.j. neuplatnil nové dôkazné prostriedky v súlade s § 366 CSP, z ktorých by vyplynul skutkový stav, ktorý by bol v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriacim základ napadnutého rozhodnutia, t.j. nepreukázal, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

21. Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, preto nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

22. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti dopĺňa nasledovné:

24. Predmetom konania je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a škody v súvislosti s trestným stíhaním voči žalobcovi, ktoré nároky tento uplatnil proti Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

25. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní veci dôsledne vychádzal z príslušných ustanovení citovaného zákona a zásad pre jeho aplikáciu, lebo skúmal pri jednotlivých dielčích nárokoch všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za prípadne spôsobenú nemajetkovú ujmu, či škodu.

26. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, účinného do 30.6.2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Samotné trestné stíhanie a v rámci neho aj prípadný výkon väzby predstavujú totiž vážny zásah do súkromného a osobného života jednotlivca, príp. do jeho osobnej slobody a vyvolávajú i ďalšie negatívne dôsledky na jeho osobný život a životný osud, výrazne zasahujú do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak sa jedná o obvinenie nedôvodné, a preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, príp. výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať okrem vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Náhrada škody podľa cit. zákona by preto mala predstavovať „spravodlivé zadost'učinenie“ a zahŕňať aj náhradu preukázateľnej (a tiež preukázanej) nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením dobrej povesti,

morálnym utrpením v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody, v dôsledku sťaženia spoločenského uplatnenia, a to napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnenia zrušujúceho rozsudku, jeho stručného odôvodnenia a pod., príp. aj formou peňažnej satisfakcie. Osoba, ktorá bola spod obžaloby oslobodená alebo trestné konanie voči nej bolo zastavené má nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, aj keď samotné uznesenie o vznesení obvinenia bolo z hľadiska trestného poriadku aktom zákonným a prokurátor na základe sťažnosti obvineného alebo i v rámci svojich dozorových oprávnení vyplývajúcich z Trestného poriadku uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ako nezákonné nezrušil. Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotyčnej osoby, resp. k právoplatnému vysloveniu jej viny za skutok, má totiž rovnaké dôsledky ako zrušenie či zmena uznesenia o vznesení obvinenia, keď s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody treba vychádzať z toho, že osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. K tomuto záveru doterajšia súdna prax dospela systematickým a teleologickým extenzívnym výkladom ustanovení cit. zákona, vychádzajúc zo zmyslu a účelu právneho predpisu (ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručeného čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), z hľadiska ktorého nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné vychádzať tiež z ústavného konformného výkladu zák. ustanovení v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, a vo všeobecnej rovine predovšetkým v súlade princípmi materiálneho právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, v ktorých treba hľadať ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené zastavením, príp. postúpením veci inému orgánu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv a slobôd jednotlivca. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Za ústavné konformný treba preto považovať taký výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania, či postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Z uvedených dôvodov nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, zastaveniu trestného stíhania, príp. k postúpeniu veci inému orgánu, sa preto analogicky posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom analogická aplikácia zákona sa vyvodzuje zo skutočnosti, že obvinenie nebolo preukázané, aj keď samotné uznesenie o vznesení obvinenia mohlo byť z hľadiska trestného poriadku aktom zákonným. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zák. č. 58/1969 Zb., sú použiteľné aj v súčasnosti pri aplikácii zák. č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.7.2004 (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1Cz 6/1990, publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1Cdo 53/93, publikovaný v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 70/1994 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 183/2009 z 30.11.2009).

27. Tieto všeobecne platné zásady odškodňovania však je nutné aplikovať osobitne na každý jeden nárok uplatnený žalobcom, vyhodnocovať individuálne povahu týchto nárokov a skúmať tiež eventuálnu zodpovednosť žalovanej za ten-ktorý škodový nárok.

28. Pri nemajetkovej ujme vo výške 4.000 € uplatňoval túto žalobca (okrem ustanovenia § 20 zákona č. 58/1969 Zb.) podľa ust. § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, keď k zásahu do jeho osobnostných práv malo dôjsť trestným stíhaním a v jeho rámci predovšetkým zabezpečením nezákonných dôkazov záznamom telekomunikačnej prevádzky zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

29. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tomuto nároku dospel k záveru, že Slovenská republika nie je pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko ona nevydala uznesenie o vznesení obvinenia a nemožno ju stotožňovať s odlišnými subjektmi ako sú sudy, prokuratúra, policajné orgány či masmédiá, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu. S týmto záverom je možné súhlasiť. Predmetom nároku na zaplatenie sumy 4.000 € je ochrana osobnosti z dôvodu neoprávneného zásahu spôsobeného vydaním uznesenia o vznesení obvinenia - podpísaného vyšetrovateľom Krajského úradu justičnej polície a hlavne s tým spojeným vydaním príslušných príkazov na odpočúvanie a záznam telefonického techniky, ktoré vydal priamy predstaviteľ súdnej moci.

30. Policajný zbor je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti, vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úloh, ktoré pre policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 zák.č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore).

31. Ministerstvo vnútra SR je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky pre policajný zbor (§ 11 zák. č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy).

32. Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy pre policajný zbor je právnickou osobou, ktorá má v týchto otázkach samostatnú spôsobilosť na práva a povinnosti, t.j. vlastnú subjektivitu, ktorá môže samostatne vystupovať (byť žalovanou) v občianskom súdnom konaní. Označená žalovaná - Slovenská republika tak nie je nositeľom povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru vyšetrovateľa policajného zboru. Obdobne pri realizácii príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti realizovaného sudcom aj tento príkaz môže podliehať testu ústavnosti, majúcim význam pre prípadné občianskoprávne konanie na ochranu osobnosti (na ochranu súkromia), kedy však znovu zodpovedným subjektom nie je priamo Slovenská republika, ale príslušný súd. Takémuto výkladu zodpovedá aj nález Ústavného súdu SR I. ÚS 274/2005-73 zo 14.6.2006, kedy Krajský súd v Žiline bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie za vydanie zmätočného a neústavného príkazu na odpočúvanie. Opačný výklad by bez ďalšieho znamenal, že štát-Slovenská republika by v prípade žalôb o ochranu osobnosti automaticky bol zodpovedný (pasívne legitimovaný) za takmer vopred neobmedzený okruh nedovolených zásahov spôsobených správaním či prejavmi osôb, konajúcich v jeho mene, a to s rôznymi úzkymi väzbami spojenými s plnením jeho úloh (sudcov, prokurátorov, vojakov, príslušníkov policajného zboru, daňových a colných orgánov, pracovníkov štátnej správy a podobne), čo zrejme možné nie je.

33. Pri nemajetkovej ujme spôsobenej uznesením o vzatí do väzby žalobca nesúhlasil s priznanou sumou 25 € za deň väzby. U tohto nároku ustálená súdna prax sa s nastolenými problémami vyporiadala tak, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.3.2007 sp.zn. 4 Cdo 177/2005 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 13/2009). Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje predovšetkým článok 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Prisúdená suma musí byť vždy v príčinnej súvislosti s vadným pozbavením osobnej slobody, majúcim dosah na spoločenský, pracovný a rodinný život dotknutej osoby. Žalobca vo väzbe strávil 29 dní (v období od 10.9.2003 do 8.10.2003) a súd prvej inštancie výšku nemajetkovej ujmy stanovil na základe úvahy, ktorú aj náležite vysvetlil a odôvodnil, a to tiež v súvislosti s neskorším vývojom právnej úpravy (zákon č. 514/2003 Z.z.), prihliadajúc aj na právne predpisy upravujúce obdobnú problematiku, v kontexte aj s inými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 MCdo 15/2012 z 30.9.2013). Pri určení výšky náhrady správne prihliadal na povahu trestnej veci, celkovú dĺžku trvania obmedzenia osobnej slobody a na následky v osobnej sfére poškodenej osoby. V konečnom dôsledku priznal žalobcovi náhradu vo výške 25 € za každý deň väzby a jeho podrobne zdôvodnenej úvahe nemožno nič zásadné vyčítať.

34. Pri nároku na náhradu škody v podobe ušlého zisku prvoinštančný súd (v bode 74. rozsudku) veľmi starostlivo, s poukazom aj na dôkazy produkované žalobcom vysvetlil, prečo žalobca nepreukázal reálnu mieru pravdepodobnosti príjmu (zisku) v rozhodnom období a na správnosti jeho záverov nič

nemenia ani odvolacie námietky žalobcu, spočívajúce v prevažnej miere v teoretických východiskách uplatňujúcich sa pri takomto nároku.

35. Súdna prax je jednotná v tom, že ušlý zisk je ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravdepodobný chod veci; ušlý zisk sa tak neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu; na vznik nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť naisto preukázané, že pri pravdepodobnom behu veci (t.j. nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Pri posudzovaní ušlého zisku teda nepostačuje len pravdepodobnosť navýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené s určitosťou, že pri pravidelnom behu vecí mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku - dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje práve poškodeného. Vznik nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku tak musí byť podložený existujúcimi a reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých je možné usudzovať, že škodová udalosť skutočne negatívne zasiahla do priebehu konkrétneho deja (pravidelného chodu vecí) vedúceho k určitému zisku; pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel; v prípade ušlého zisku ide teda o ujmu už nastalú (vzniknutú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti (porovnaj napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Cdo 198/2007 z 30.9.2008, sp.zn. 5 Cdo 246/2013 z 24.2.2016, 5 MCdo 1/2011 z 29.10.2012 alebo uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 319/2008 z 28.4.2010, 4 MCdo 23/2008 z 21.12.2009 a sp.zn. 3 Cdo 513/2014). V prejednávanej veci však žalobca ako poškodený zväčša tvrdí ušlý zisk preukazoval len poukazom na dosiahnuté príjmy za minulé obdobie pred vzatím do väzby; relevantné dôkazy na preukázanie vzniku nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku nepredložil ani nenavrhol vykonať, keď z hľadiska vyššie uvedeného bolo na unesenie dôkazného bremena vzniku uvedeného nároku nevyhnutné preukazovať práve pravidelný chod vecí, z ktorého by vyplynul záver, že nebyť vzatia do väzby, tvrdí príjem by žalobca v uvedenom období reálne dosiahol (napr. preukázaním uzavretých zákaziek, resp. kontraktov alebo objednávok služieb). Žalobca nepreukázal reálne uzavretie zmlúv s obchodmi, ktoré má zásobovať a ani to, aby v dôsledku väzby jeho obchodní partneri spoluprácu s ním ukončili. Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne nárok na náhradu ušlého zisku zamietol.

36. Zákonu zodpovedajúce je i rozhodnutie v časti uplatnených nákladov na trovy obhajoby, s ktorého odôvodnením (bod 79. rozsudku) sa stotožňuje aj odvolací súd. Nemožno súhlasiť s názorom odvolateľa, podľa ktorého mu patrí náhrada nákladov nad rámec tarifnej odmeny. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, spočívajúci v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným) na trovy obhajoby za účelom zrušenia alebo zmeny nezákonného rozhodnutia nie je priamo upravený v zákone č. 58/1969 Zb. a ide taktiež o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, kedy treba samostatne posudzovať aj otázku rozsahu jej náhrady. Odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát, je nepochybne hotovým výdavkom, v tomto prípade obvineného, ktorý patrí medzi základné druhy trov konania. Štát tu teda uhradza poškodenému vo forme náhrady škody v zásade trovy konania vzniknuté v trestnom konaní spojené so zvolením obhajcu. Pri náhrade trov sa uplatňuje všeobecná zásada, v zmysle ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikli jemu osobne, ako aj trovy svojho zástupcu. Uvedený princíp sa v trestnom konaní prejavuje tak, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, vrátane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom. V spojení s náhradou trov konania sa aplikuje aj zásada, podľa ktorej sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Uhradzuju sa tak len účelné, čiže dôvodne vynaložené náklady v konaní a nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určuje podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z.z., obdobne § 18 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.). Berúc do úvahy predmetnú zásadu nie je dôvod, aby štát uhradza poškodenému v tomto zvláštnom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Pre účely náhrady škody sa tak musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne čo znamená, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien. Pre definíciu toho, čo je nutné považovať za účelne vynaložené náklady sa na trovy obhajoby uplatňuje pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe

sa výška odmeny advokáta určuje podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Takéto určenie rozsahu náhrady škody, prijaté aj prvoinštančným súdom nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu.

37. Súhlasiť možno tiež so spôsobom, akým sa prvoinštančný súd vyporiadal s požiadavkou náhrady nákladov vynaložených poškodeným na trovy predbežného prerokovania nároku (bod 80. rozsudku). Vo vzťahu k okamihu vzniku škody zásadne platí, že pokiaľ dlžník (povinná osoba) nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, škoda mu zatiaľ nevznikla, pretože samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi a ani prípadné súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh neznižujú majetkový stav poškodeného, teda dlžníka a nie je skutočnou škodou. Za tohto stavu sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v tom smere, že pokiaľ žalobca do skončenia dokazovania nepreukázal, aby svojmu právnenému zástupcovi trovy právneho zastúpenia skutočne zaplatil, nemožno hovoriť na jeho strane o vzniku škody. Žalobcom predložená faktúra totiž sama o sebe nie je dôkazom o reálnom plnení a následnom vzniku škody. Záver prvoinštančného súdu podporený výsledkami ukončeného dokazovania tak zodpovedá tomu, že žalobca neunesol v tejto časti dôkazné bremeno o vzniku škody. Predkladanie listinného dôkazu (výpisu z účtu) až v odvolacom konaní bez splnenia zákonom predpísaných predpokladov nič nemení na vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie aj v tejto časti.

38. Nakoniec je zodpovedajúce a priliehavé aj odôvodnenie preskúmaného rozsudku v časti uplatňovanej škody na zadržaných veciach (bod 75. rozsudku), na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vznik škody v súvislosti so zaistením technického preukazu vzťahujúceho sa k motorovému vozidlu S.-S. XXF, a to ani pokiaľ ide o jej základ a už vôbec nie čo do jej výšky. V prípade mobilných telefónov a škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť ich neoprávneným užívaním počas doby, kedy tieto boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní i pri tomto uplatnenom nároku je možné v celom rozsahu odkázať na vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (bod 75. rozsudku), z ktorého jednoznačne vyplývajú dôvody nasvedčujúce jeho neopodstatnenosti. Škoda žalobcovi podľa jeho tvrdenia mala vzniknúť v dôsledku plnenia povinností, odvíjajúcich sa od platobného rozkazu 10 Ro 666/2005-30. V tomto konaní si žalobca Orange Slovensko a.s. uplatňoval voči žalobcovi pohľadávky vzniknuté v súvislosti s používaním mobilných telefónov Motorola C332 a Siemens C45 (viď č.l. 167 spisu). V trestnom konaní žalobcovi boli zaistené mobilné telefóny Ericson (viď č.l. 165 spisu), a tak súd prvej inštancie správne poukázal aj na nezrovnalosti v číslach SIM kariet pridelených k telefónnym číslam žalobcu a už tieto skutočnosti nesvedčia o oprávnenosti nároku.

39. Po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu odvolací súd konštatuje, že preskúmaný rozsudok je v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania vecne správny, a preto ho potvrdil.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Neúspešnému žalobcovi nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej v konaní trovy nevznikli a tieto si ani neuplatnila.

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).